

De debò cal parlar en el segle XXI de mortificació? “Per què parlar tant de *mortificació*, si el cristianisme és una doctrina de vida? Per què de *renúncies*, *obediència*, si el cristianisme és una doctrina de llibertat? Per què menysprear la nostra activitat natural? No és bona la nostra *naturalesa*? No procedeix de Déu i està inclinada a estimar-lo sobre totes les coses?” Com sempre, la veritat és hàbilment barrejada amb la mentida i l'error. I els errors no triguen a produir-ne les conseqüències: **pels seus fruits es coneix l'arbre**. És impossible ser humil, perdonar, és impossible ser fidel, ser cast, és impossible estimar Déu i el germà sense mortificació. Volent guardar la vida, volent complaure excessivament el món, en comptes de convertir-lo, podríem acabar deixant-nos pervertir per ell. Potser hem oblidat les **conseqüències del pecat original**? Escoltant-nos així parlar, es diria que l'home neix bo i perfecte, com sostenen els pelagians i més tard Rousseau. Potser hem oblidat la **gravetat del pecat mortal**? Recordem que és una ofensa feta a Déu que demana reparació ardent, i no merament un desordre que malmet l'home. Moltes vegades es desconeix la infinita elevació del nostre **fi sobrenatural**: és Déu. I en comptes de parlar de vida eterna, es parla d'un flux ideal moral amb aparença de religió, en que desapareix la radical oposició entre el cel i l'infern, entre el bé i el mal, entre la veritat i l'error. S'oblida, en definitiva, que l'instrument que Nostre Senyor va voler fer servir per salvar el món, va ser la **Creu**. Aquesta doctrina que anomenaríem *naturalisme pràctic*, nega tot allò sobrenatural i conclou que la mortificació no és essencial al cristianisme. Si “l'home vell” no ha de morir, significa que no hi ha cap “home nou” per conquerir... A hores d'ara tenim clar que Crist no va venir a la terra a realitzar una obra humana de filantropia, sinó una obra divina de caritat, que la vol realitzar i l'està realitzant en tots nosaltres, i la va complir parlant als homes més dels seus deures que dels seus drets, recordant-nos la necessitat de **morir totalment al pecat** per fer-nos dignes de rebre abundantment una nova vida, donant-nos proves del seu amor fins a morir a la creu. Jesús, en el Sermó de la Muntanya, parla clarament de la necessitat de la mortificació, és a dir de la mort al pecat i les seves conseqüències, insistint en la sublimitat del nostre fi sobrenatural. Com ser mansos, fins i tot amb els aspres i malhumorats, sense **haver-se vençut a sí mateix**? Per raó de les conseqüències del pecat original i dels nostres pecats personals, abracem animosos la penitència, la conversió, la lluita inspirada i sostinguda per la gràcia, i imitem Crist mans i humil de cor, que no va venir a ser servit sinó a servir. Beneïda quaresma! (cf. R. Garrigou-Lagrange, *Les Tres Edats de la Vida Interior*, capítols II i III).

Vida parroquial

LL = St. Andreu de Llavaneres | SV = St. Vicenç de Montalt | CA = Sta. Maria de Caldes d'Estrac

Bateig. Carlota (SV). **Matrimoni.** Jordi Gutiérrez i Barbora Veresová. Felicitats!

Exèquies. Josep Mª Bartrès (LL) i Rosa Barjola (SV). Descansin en pau.

Tastets lírics. Dissabte 4 de març, a les 17 h. a la Parròquia de St. Andreu.

Via Crucis. Divendres a les 19 h. a St. Vicenç de Montalt i Diumenges a les 18 h. (Cos de Portants) a St. Andreu de Llavaneres.

1ª Conferència quaresmal parroquial. Dilluns 13 de març, a les 19:45, a la parròquia de St. Andreu, a càrrec del Rev. Dr. Jaume González Padrós, amb títol: “La Litúrgia com a font de conversió”.

HORARIS DE MISSA

	Vigília festius	Diumenges		Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte
St. Andreu de Llavaneres	19:00	11:30	19:00*	19:00	19:00	10:00	19:00	19:00	19:00
St. Pere (Llavaneres)		13:00 (estiu: a les 10 h.)							
St. Vicenç de Montalt	20:00	10:00	20:00*		20:00*	20:00*		20:00*	20:00
Carme (Caldes)		12:00**							
Sta. Maria de Caldes		(Nadal i de Rams a Corpus)					10:00**		10:00**

* castellà /** bilingüe

Església de St. Pere: en l'horari d'estiu, que va del 1r Diumenge de Juny fins al 4rt de Setembre, la missa és a les 10 h.

Església del Carme (Caldes): El temps de Nadal i de Rams a Corpus inclosos, aquesta missa es trasllada a la Parròquia de Sta. Maria.

Vols rebre informació actualitzada?

Escriu al Despatx Parroquial (Sr. Joan Ferrer)

tel. **696 595 703**

i t'afegirem a la llista de difusió de la teva parròquia

Pots contactar també per correu electrònic:

santandreu473@arqbcn.cat | santvicenc690@arqbcn.cat |

santamaria322@arqbcn.cat

+ info: parroquies3viles.com

t.me/parroquies3viles

Obertura església: Per les misses i
Llavaneres: 8:30-13h. | **St. Vicenç:** 10-13 h
 (excepte dilluns i dissabte). | **Sta. Maria**
Caldes: 10-13 h. (de dimarts a dissabte)

Adoració eucarística

Llavaneres, Dijous: 19:30-20h.
 I 2n i 4rt Divendres: 10-19h.

Confessions: 30 min abans de missa | **Llavaneres:** dilluns a dissabte 18-19 h. i 15 min després de missa (excepte dimecres)

*¿De veras hay que hablar en el siglo XXI de mortificación? “¿Por qué hablar tanto de mortificación, siendo el cristianismo una doctrina de vida? Por qué de renunciamiento, de obediencia, si el cristianismo es una doctrina de libertad? ¿Por qué despreciar nuestra actividad natural? ¿No es buena nuestra naturaleza? ¿No procede de Dios y está inclinada a amarle sobre todas las cosas?” Como siempre, la verdad viene hábilmente mezclada con la mentira y el error. Y los errores no tardan en producir sus consecuencias: **por sus frutos se conoce al árbol**. Es imposible ser humilde, perdonar, es imposible ser fiel, ser casto, es imposible amar a Dios y al hermano sin mortificación. Queriendo guardar la vida, queriendo complacer excesivamente al mundo, en vez de convertirlo, podríamos acabar dejándonos pervertir por él. ¿Acaso hemos olvidado las **consecuencias del pecado original**? Oyéndonos así hablar, se diría que el hombre nace bueno y perfecto, como sostienen los pelagianos y más tarde Rousseau. ¿Acaso hemos olvidado la **gravedad del pecado mortal**? Recordemos que es una ofensa hecha a Dios que pide ardiente reparación, y no meramente un desorden que daña al hombre. En muchas ocasiones se desconoce la infinita elevación de **nuestro fin sobrenatural**, al que estamos llamados, que es Dios. Y en vez de hablar de vida eterna, se habla de un vago ideal moral con apariencia de religión, en el que desaparece la radical oposición entre el cielo y el infierno, entre el bien y el mal, la verdad y el error. Se olvida, en fin, que el instrumento que Nuestro Señor quiso emplear para salvar al mundo, fue la **Cruz**. Esta doctrina que llamaríamos naturalismo práctico, niega lo sobrenatural y concluye que la mortificación no es esencial al cristianismo. Si el “hombre viejo” no tiene que morir, significa que no hay ningún “hombre nuevo” que conquistar. A estas alturas tenemos claro que **Cristo no vino a la tierra a realizar una obra humana de filantropía**, sino una divina obra de caridad, que la quiere realizar y la está realizando en todos nosotros, y la cumplió hablando a los hombres más de sus deberes que de sus derechos, recordándonos la **necesidad de morir totalmente al pecado** para hacernos dignos de **recibir abundantemente una nueva vida**, dándonos pruebas de su amor hasta morir en la cruz. Jesús, en el Sermón de la Montaña, habla claramente de la necesidad de la mortificación, es decir de la muerte al pecado y sus consecuencias, insistiendo en la sublimidad de nuestro fin sobrenatural. ¿Cómo ser mansos, aun con los ásperos y malhumorados, sin saber antes **vencerse a sí mismos**? En razón de las consecuencias del pecado original y de nuestros pecados personales, abracemos animosos la penitencia, la conversión, la lucha inspirada y sostenida por la gracia, e imitemos a Cristo manso y humilde de corazón, que no vino a ser servido sino a servir. ¡Bendita cuaresma! (cf. R. Garrigou-Lagrange, *Las Tres Edades de la Vida Interior*, capítulos II y III).*